

Sygn. akt: I C 1024/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w G.

przeciwko K. O.

I. zasądza od pozwanej K. O. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w G. kwotę 1.886,12 zł (tysiąc osiemset osiemdziesiąt sześć 12/100 zł):

z odsetkami umownymi w wysokości 14% w stosunku rocznym od kwoty 1.790 zł od dnia 14.12.2016r. do dnia zapłaty, przy czym wysokość tych odsetek nie może przekraczać wysokości odsetek maksymalnych,

z odsetkami ustawowymi od kwoty 96,12 zł od dnia 14.12.2016r. do dnia zapłaty, oraz kwotę 947,30 zł tytułem zwrotów kosztów procesu,

II. zasądzone świadczenie w punkcie pierwszym wyroku rozkłada na 10 (dziesięć) rat przy czym 9 (dziewięć) kolejnych rat płatnych w kwocie po 200 zł natomiast rata nr 10 (dziesięć) płatna w kwocie 86,12 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14% w stosunku rocznym od kwoty 1.790 zł od dnia 14.12.2016r. do dnia zapłaty i z odsetkami ustawowymi od kwoty 96,12 zł od dnia 14.12.2016r. do dnia zapłaty, oraz z kwotą 947,30 zł tytułem zwrotów kosztów procesu, z zaznaczeniem iż raty będą płatne miesięcznie do 15 (piętnastego) każdego miesiąca począwszy od następnego miesiąca po uprawomocnieniu się orzeczenia z zastrzeżeniem iż, w przypadku uchybienia spłaty którejkolwiek z rat cała pozostała należność do zapłaty staje się natychmiast wymagalna.

Sygn. akt I C 1024/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w G. w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. O. domagał się zasądzenia kwoty 1.886,12 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14% od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, liczonymi od kwoty 1.790,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, liczonymi od kwoty 96,12 złotych. Nadto, domagał się zasądzenia zwrotu kosztów sądowych według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód twierdził, iż wiarygodność objęta żądaniem pozwu wynika z umowy pożyczki o nr (...) (...) zawartej przez strony w dniu 13 kwietnia 2016 roku. Na jej podstawie powód udzielił pozwanej pożyczki

w wysokości 2.148,00 złotych, a pozwana zobowiązała się do spłaty tej kwoty zgodnie z harmonogramem spłat, tj. 12 miesięcznych rat w wysokości po 179 złotych. Pozwana na poczet spłaty pożyczki dokonała łącznych wpłat na kwotę 358 złotych. W związku z niespłacaniem przez pozwaną pożyczki na warunkach uzgodnionych postanowieniami umowy, powód w dniu 20 maja 2016 roku wezwał listownie pozwaną do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, a następnie w dniu 20 czerwca 2016 roku złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z zachowaniem 30 - dniowego terminu wypowiedzenia, wobec czego niezapłacona część należności głównej stała się wymagalna z dniem 27 lipca 2016 roku.

W dniu 9 marca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. VI Nc-e 2236085/16 wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. O..

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwana K. O. wniosła o rozłożenie zasądzonej należności na raty, albowiem uzyskuje ona jedynie emeryturę w wysokości 900 złotych i zobowiązała się spłacać zobowiązanie w miesięcznych ratach.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 13 kwietnia 2016 roku pozwana K. O. oraz powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zawarli umowę pożyczki o nr (...) (...). Na jej podstawie powód udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 2.148 złotych, zaś pozwana zobowiązała się do zwrotu w 12 miesięcznych ratach całkowitej kwoty pożyczki do dnia 13 każdego miesiąca, począwszy od 13 maja 2016 roku. Pozwana poniosła nadto opłatę (provizję) w wysokości 1.148 złotych należną powodowi z tytułu udzielenia pożyczki. Zgodnie z § 6.1. umowy w razie zwłoki pożyczkobiorcy z zapłatą dwóch pełnych rat pożyczki w ustalonym terminie, pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, o ile uprzednio dokonał listownego ostatecznego przedsądowego wezwania pożyczkobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, które okazało się bezskuteczne. Po upływie terminu wypowiedzenia pożyczkodawca ma prawo dochodzić od pożyczkobiorcy całości niespłaconych należności oraz domagać się od pożyczkobiorcy zapłaty odsetek za opóźnienie w zapłacie wszelkich kwot należnych pożyczkodawcy zgodnie z art. 481 § 1 k.c. Strony uzgodniły, iż w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki pożyczkodawca ma prawo do naliczania odsetek za opóźnienie, których roczna stopa oprocentowania jest stopą zmienną i równa się dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

(dowód: umowa pożyczki wraz z załącznikami oraz harmonogramem spłat k. 18-30)

Powód w dniu 20 maja 2016 roku wezwał pozwaną K. O. do zapłaty zaległej raty w kwocie 179 złotych w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 31)

W dniu 20 czerwca 2016 roku powód sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia oraz ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty. Pisma powoda zostało wysłane i doręczone na wskazany w umowie przez pozwaną adres korespondencyjny.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z poleceniem nadania k. 32-33, ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z poleceniem nadania k. 34-35)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie zarówno, co do zasady, jak i co do wysokości.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda w postaci umowy pożyczki wraz z załącznikami, wypowiedzenia umowy oraz wezwań do zapłaty. Dokumenty te były ze sobą zgodne i tworzyły spójny obraz stanu faktycznego, który przez pozwaną nie był w żaden sposób kwestionowany.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych, co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko, co do gatunku. Wykonanie tego świadczenia powinien udowodnić pożyczkodawca, natomiast biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Rodzaj świadczeń stron umowy pożyczki determinuje rozkład ciężaru dowodu w ewentualnym procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 2006 roku, sygn. akt I A Ca 394/06).

W warunkach niniejszej sprawy zawarcie przez pozwaną i (...) Sp. z o.o. umowy pożyczki było niewątpliwe i niekwestionowane przez pozwaną. Nie budziło również wątpliwości, iż pozwanej zostały przekazane środki w wysokości określonej w umowie. Okoliczności powyższe potwierdza zwłaszcza umowa pożyczki dołączona do pozwu. Z treści tej umowy wynika, że pozwana zobowiązała się spłacić zobowiązanie wobec powoda w 12 miesięcznych ratach płatnych do dnia 13 każdego miesiąca począwszy od 13 maja 2016 roku, a kwota miesięcznej raty wynosiła 179 złotych. Wszelkie wpłaty dokonywane przez pozwaną księgowane były w następującej kolejności: odsetki za opóźnienie w zapłacie, a następnie należność główna. Strony uzgodniły, iż w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki pożyczkodawca ma prawo do naliczania odsetek za opóźnienie, których roczna stopa oprocentowania jest stopą zmienną i równa się dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

Z twierdzeń powoda wynika, że pozwana dokonała spłaty pożyczki w części tj. do kwoty 358 złotych na poczet należności głównej. Pozwana nie kwestionowała wiarygodności przedłożonych dokumentów oraz sposobu rozliczenia dokonanych przez nią wpłat. Z tych też względów Sąd uznał, że żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 720 § 1 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.886,12 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14% w stosunku rocznym od kwoty 1.790 złotych od dnia 14 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, przy czym wysokość tych odsetek nie może przekraczać wysokości odsetek maksymalnych, wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 96,12 złotych od dnia 14 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 947,30 złotych tytułem kosztów procesu, na które składały się: 30 złotych tytułem opłaty od pozwu, 0,30 złotych tytułem poniesionych przez powoda kosztów prowizji E. oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Sąd omyłkowo w kosztach procesu należnych powodowi uwzględnił wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 900 złotych mimo, że powód nie był w sprawie reprezentowany przez adwokata lub radcę prawnego.

Jednocześnie Sąd uwzględnił wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. Zgodnie bowiem z przepisem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Powołany przepis daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z treści umowy łączącej strony. Uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18.12.2013 r. sygn. akt I A Ca 916/2013). Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być zarówno obiektywne, jak i spowodowane działaniem samego dłużnika.

Sąd, po przeanalizowaniu sytuacji materialnej pozwanej, doszedł do przekonania, że wniosek o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty zasługuje na uwzględnienie. Sąd zważył, że spełnienie całości świadczenia jednorazowo nie jest możliwe ze względu na obecny stan majątkowy pozwanej, która znajduje się w ciężkiej sytuacji

finansowej, utrzymując się jedynie ze świadczenia emerytalnego w wysokości 900 złotych. Podkreślenia wymaga również postawa pozwanej, która po zawarciu umowy z powodem nie uchylała się od obowiązku spłat i w miarę swoich możliwości finansowych regulowała należności, uiszczając łącznie sumę 358 złotych. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż spełnienie w całości zasądzonego w punkcie pierwszym wyroku świadczenia byłoby dla pozwanej niemożliwe do wykonania i jednocześnie uniemożliwiłoby zapewnienie podstawowego, bieżącego utrzymania. Skorzystanie z przysługującego Sądowi uprawnienia ma również na celu uchronienie pozwanej od wszczęcia postępowania egzekucyjnego – ma jej bowiem umożliwić wykonanie wyroku w sposób dobrowolny, tym bardziej, że taką deklarację pozwana złożyła w toku postępowania. Rozłożenie zatem należności na większą liczbę rat powoduje, w przekonaniu Sądu, realną szansę na spłatę zobowiązania przez pozwaną, co byłoby w jej aktualnej sytuacji w istocie niemożliwe, gdyby Sąd zasądził całość należności bez skorzystania z uprawnienia wynikającego z art. 320 k.p.c.

Jednocześnie Sąd miał na względzie również interes strony powodowej. W ocenie Sądu, rozłożenie zasądzonego świadczenia na 10 rat miesięcznych nie będzie zbyt dotkliwe dla strony powodowej, stworzy pozwanej realne warunki do spłaty całości zadłużenia objętego pozwem w ciągu niespełna roku i zaoszczędzi nakładu pracy i kosztów związanych z prowadzeniem przez stronę powodową ewentualnego postępowania egzekucyjnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd rozłożył zasądzone świadczenie w wysokości 1.886,12 złotych oraz koszty procesu w kwocie 947,30 złotych na 10 rat ustalając, że 9 rat płatnych będzie po 200 zł każda, natomiast ostatnia rata płatna będzie w wysokości 86,12 zł, wszystkie płatne miesięcznie do 15 dnia każdego miesiąca, począwszy od następnego miesiąca po uprawomocnieniu się orzeczenia, z tym zastrzeżeniem, że w przypadku uchybienia spłaty którejkolwiek z rat, cała pozostała do zapłaty należność jest natychmiast wymagalna.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)